

Az FTV után 2016-ban

Munkából sétáltam haza Budapest utcáin. Megcsapott a nosztalgia szele, amikor az egykori egyetemem épülete mellett haladtam el. Sok idő telt el. Már a megjósolt világvégét is kitolta az emberiség négy évvel.

Bár az egyetem elvégzése nem volt zökkenőmentes, annak ellenére sem, hogy én még a régi rendszerben a 2013-as felsőoktatási törvénymódosítás előtt diplomáztam, így végül ma kitömött pénztárcával haladhatok a Gellért terén.

Gondolatmenetem futtatása közben már be is tértem a budafoki CBA-ba (totemként ma is ott mosolyog a polcon a 200 Ft-os Hétvezér).

Szinte sokkot kaptam, amikor a szokásos öreg néni helyett egy alig pár évvel fiatalabb volt szaktársam kérdezte, hogy gyűjtöm-e a pontokat.

Értem én, hogy nem volt egyszerű az ország legjobb mérnök képzését elvégezni, de azért nem hiszem, hogy az egy-két sikeresen elvégzett év után csak diszkonti eladó állás lelhető fel egy nem ostoba tanuló számára.

Beszélggettünk.

Soha nem gondoltam volna, hogy a 2013-ban bevezetett felsőoktatási törvénymódosítások, amelyek igazából a közösség javát akarták volna szolgálni, ilyen hatással lehetnek egy-egy emberi sorsra is.

A srác újonnan bevezetett szóbeli felvételijén teljesen megfelelt, jó középiskolai alapokkal érkezett. A karon egy átlagos képességű, csapatjátékos egyéniség volt, nem túl jó anyagi háttérrel.

Az átlaggal ellentétben (vagy pont azzal azonosan) számított a szociális ösztöndíjra, aminek kifizetését törvénymódosítások bonyolították. Az FTV-nek köszönhetően az amúgy is leterhelt oktatókra hárult ennek a megállapítása is, így a kiutalások csak decemberben kezdődhettek meg. A kolit, kaját, ruhát, utazási költséget, jegyzeteket akkor is fizetni kellett. Ezek a kiadások nem várták meg a decembert. Ezt a néhány hónapos kiesését még megoldotta néhány alkalmi munkavállalással. Az első félév tanterve mellett ez még vállalható feladatnak bizonyult.

A második félévben már nem volt elég a gimnáziumból hozott tudás, több energiára lett volna szükség. Bár a mintatanterv szerint előírt 30 kreditet sikeresen megszerezte, de meglátszódom ösztöndíj átlagán, hogy heti nyolc ZH-t is írathattak vele, hiszen az új rendszer már nem adott beleszólási jogot a hallgatóságnak a Kari Tanulmányi Bizottságon, Kari Tanácsán és Szenátuson keresztül. Az én időmben ezeken a szerveken keresztül tudták igazán közvetíteni a tanulók álláspontjaikat a hallgatói képviselők által. A testületekben az általam ismert időkkel ellentétben, a későbbi évfolyamoknál a hallgatóság egyetértési jogát, véleményezési jogra cserélték. Szavazás előtti felszólalás után gyakorlatilag már csak az oktatók döntöttek mindenben (követelményrendszer, ösztöndíj osztás elve, ZH-k száma, stb...).

Mivel a srác ösztöndíj átlaga 2,5 alatt sikerült (ami az én időmben a kar közel **harmadát** érintette volna) átrakták „költségtérítéses” képzésre. A fizetendő összeg, már többszöröse volt a régiének; évente 1.400.000 Ft! Ezt az összeget még biztos anyagi háttérrel is nehezen teremti meg egy család az egyetemista gyerek számára.

Ne szépítsünk; bár a megnevezése más az összegnek (hivatalosan már nem költségtérítés, hanem „jó szándékú” tandíj) durván azt vezették be, amit a 2008-as népszavazáson az emberek 82%-a elutasított.

Sajnáltam a srácot. A körülmények áldozata lett.

Amikor változtathattunk volna, nem vettük észre az összefüggéseket. Tudtuk, hogy át kell alakítani, de a kompromisszumon senki nem dolgozott igazán. A módosítások kellettek. Ez tény.

Ha többet foglalkoztam volna a dologgal, talán megváltoztathattam volna ifjú barátom, és számos más hallgatótársam sorsát. Szörnyen éreztem magam, mert úgy gondoltam cserbenhagytam barátaimat. Igenis felelősséggel tartoztam a magyar felsőoktatás alakulásáért, még akkor is, ha csak 1 hallgató voltam a sok közül. Ha újra 2011-et írhatnánk, biztos másképp állnék az FTV módosításhoz, és mindent megtennék azért, hogy idősebb fejjel büszkén nézhessek a tükörbe!

BME VBK
Hallgatói Képviselő

írta: Örkényi Róbert